

РЕШЕНИЕ

№ 20003

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3930** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на С. П. П. с постоянен адрес в [населено място], подадена чрез процесуалния му представител адв. С. Д. с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], ап. 6, срещу Заповед № ГРАМ-1443415 от 27.02.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установено с техническо средство, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По изложени в жалбата подробни доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят оспорва наличието на материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ от вида на процесната по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП. Позовава се на съдебна практика. Допълнителни аргументи са изложени в писмени бележки и в о.с.з., основаващи се на представеното от ВМА заключение по извършено химикотоксикологично изследване. Претендират се разноски по списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, в о.с.з. и в писмени бележки от юриконсулт В. П., оспорва жалбата. Претендира юриконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата

доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 27.02.2026 г., след извършена полицейска проверка, срещу С. П. П. е съставен АУАН № 5032907 за извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП – „управление на ППС след употреба на наркотични вещества или техни аналози“, като му е отнето СУМПС №[ЕИК]. В хода на проверката на жалбоподателя е направена проба за употреба на наркотични вещества или техните аналози, като полевият тест е отчел положителен резултат за кокаин. Издаден е талон за медицинско изследване № 301604 с направление ВМА.

На същия ден е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с жалбата, документите, приобщени към административната преписка, включително допълнително представените от ответника доказателства за неговата компетентност. Приет е като доказателство по делото и Протокол с рег. № И-2587/13.06.2026 г. на ВМА за извършено химикотоксикологично изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози /лаб. № 1751/2026 г./.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на л. 26 е приложена аповед № 8121з – 1632/02.12.22021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 25/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ пи СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. А. П., който съгласно приложената на л. 24 Заповед № 513з-9697/13.09.2024 г. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 02 група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ на 02 сектор „Контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената в Заповед № 513з – 12086/14.10.2025 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен

орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Упражнената компетентност по чл. 171 ЗДвП е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Съдът обаче намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 27.02.2026 г. е управлявал лек автомобил „Сузуки С. Спорт“ с рег. [рег.номер на МПС], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при проверка на кръстовището с ул. „23-ти декември“ с техническо средство „Д. Тест 5000“ с № ARMM-0017, проба № 028, /л. 18/, е отчетен положителен резултат за употреба на наркотично вещество – Кокаин (COC).

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съгласно чл. 3, ал. 1 и 2 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2.

лицето не приема показанията на техническото средство или теста (чл. 3а от Наредбата). Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при невявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване (чл. 6, ал. 10).

Няма спор, че в случая жалбоподателят е оспорил резултата от техническото средство. Извършено е лабораторно изследване. Експертното заключение е изготвено и прието като доказателство по делото. Според него от извършените изследвания на предоставената кръвна проба от лицето С. П. П. не е установено присъствие на наркотични вещества и техни аналози. От извършените изследвания на предоставената проба урина е установено наличие на кокаин и негови метаболити (метилекгонидин, метилекгонин) – Списък I (Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната медицина).

Разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1, б. „б“, посл. изр. ЗДвП изрично сочи, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая изготвената в лабораторията на ВМА химикотоксикологична експертиза опровергава стойностите на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Действително, химикотоксикохимичното изследване е установило наличие на кокаин в пробата урина на жалбоподателя. Но определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Това следва както от изречение 2 на цитираната разпоредба от ЗДвП, така и от изричната регламентация в чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., според която при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба.

В тежест на органа, издал оспорения акт е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на разноски, които предвид възражението за прекомерност на процесуалния представител на ответника, съдът определя в размер на 516,40 евро, от които 5,11 евро за държавна такса и 511,29 евро -адвокатски хонорар, съответстващ по размер на посочения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. В тази насока съдът съобразява тълкуването на Съда на ЕС по дело С-438/22, фактичката и правна сложност на спора, обема на извършените от адв. Д. представителни действия, както и броя на проведените съдебни заседания.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ГРАМ-1443415 от 27.02.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. П. П. разноски по делото в размер на 516,40 евро /петстотин и шестнадесет евро и 40 цента/.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Съдия: